

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 35.

Femte Session.

16de Møde.

Onsdagen den 26. October.

(Forts.)

Rosenørn (forts.): Jeg troer derfor, at der er noget Sandt og Berettiget i det Forslag, som foreligger; om Hensigten imidlertid opnaaes bedst paa den Maade, som nu er foreslaaet, eller om man gjorde rettest i at inddrage det hele Spørgsmaal under en Revision af Forordningen af 1820, eller afgjorde Sagen ved blot at ophæve den paa gjældende Bestemmelse i Forordningen af 1820, herom skal jeg for Diebliffet ikke med nogen Bestemthed udtale mig. Men jeg troer, at ligesom man fra den ene Side maa anerkjende, hvad jeg sidst har dvælet ved, at den paagjældende Supplicand har en særdeles Interesse i denne Sag, saaledes har ogsaa Statsstjernen Interesse deri. De Erklæringer, som afgives, angaae ingenlunde udelukkende Bedkommendes Person, men dreie sig meget ofte om Fortolkninger af visse Lovbestemmelser; det er en Forhandling mellem den overordnede og underordnede Dyrighed om, hvorledes den og den Lovbestemmelse skal bringes i Anvendelse, og det er i denne Henseende af Interesse for de paagjældende Embedsmænd, at, naar saadanne Erklæringer ere affordrede og udarbejdede, disse da ogsaa indkomme til Ministeriet, for at det kan blive bekendt med Afgjorelsesmaaden, hvorefter det da vil kunne anvendes som Fortolkningsmiddel ved fremtidige lignende Tilfælde. Jeg troer derfor, at de Forslag, som en æret Rigsdagsmand for Veile har stillet, ere vel begrundede i samtlige Forhold og for tjene Understøttelse, ligesom jeg heller ikke kan see, at de skade Sagens Gjenstand i den Retning, hvori den ligger den ærede Forslagsstil-

ler paa Hjerte. Jeg skalde derhos holde for, at, hvis man endelig vil gaae den Vej, hvorom der her forhandles, og til hvilken jeg foreløbigt for Diebliffet ikke vil undlade at give min Stemme, saa vilde det dog maaskee være det Nødtigste at indfranke de omhandlede Ansdragerer til dem, som nævnes i Forordningen af 15de December 1820. I denne Forordning er det nemlig allerede fastsat, at alle de Ansøgninger, som deri havees for Die, skalde skrives paa stemplet Papir, og deri ligger allerede en væsentlig Betryggelse for, at ikke den nu paa tænkte Forandring skal blive misbrugt til at fremlokke Erklæringer blot for at see, hvorledes de see ud. Endelig ligger der, hvad Klager angaaer, i Frd. af 15de Dec. 1820, et meget betydeligt Ansvar for dem, som forfatte Klager for Andre, og naar et saadant Ansvar gjøres gjældende med en saadan Strenghed, som i den paagjældende Forordning, hvorefter det jo kun er Sagsførere eller andre Embedsmænd, som maae forfatte Klager for Andre, saa er der deri ogsaa en Støtte for at give Bedkommende Leilighed til at gjøre sig bekendt med de Erklæringer, som blive afgivne angaaende disse Klager. Jeg troer derfor, at, naar man knyttede Sagen til Frd. af 15de Decbr. 1820, vilde den faae en bedre Støtte, og de deri indeholdte, i mange Henseender temmelig strenge, Bestemmelser, vilde være et Motiv til ogsaa at indrømme den Paagjældende Ret til at komme med Modforestillinger. Jeg veed imidlertid ikke, hvorvidt den ærede Forslagsstiller skalde have Noget imod en saadan Indfrankning af Sagen, at den bestemt kommer til at angaae de Sager, som høre under Frd. af 1820. Det er vist, at det fornemmelig er de Sager, som gaae ind til Ministerierne, om hvilke det kan være meget vanskeligt for Paagjældende at faae at